

Sygn. akt V.2 Ka 130/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny – Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Maj

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2017 r.

sprawy:

R. R. /R./

syna W. i E.

ur. (...) w M.

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 31 stycznia 2017 r. sygn. akt II W 801/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego opłatą za II instancję w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 130/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Żorach uznał R. R. za winnego tego, że w dniu 07 kwietnia 2016r. około godziny 15.20 w Ż. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierujący samochodem m-ki A. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas manewru cofania i uderzył w samochód m-ki H. (...) o nr rej. (...) , który stał na skrzyżowaniu za ww.pojazdem, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500zł. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1321,14zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w całości.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego R. R. zaskarżając wyrok w całości zarzucając :

1.obrazę art. 410 kpk polegającą na pominięciu dowodu w postaci dokumentu podpisanego przez pokrzywdzoną D. M. (prawdziwość podpisu potwierdziła pokrzywdzona w takcie składania zeznań przed Sądem), w którym stwierdza, iż to ona „mijała” pojazd powoda (tym samym to pojazd pokrzywdzonej a nie obwinionego znajdował się w ruchu),

2.obrazę art. 7 kpk polegającą na :

-dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonej D. M., poprzez uznanie ich za prawdziwe, w sytuacji, gdy okoliczności zdarzenia i przedsięwzięte przez pokrzywdzoną czynności (tj: fakt sporządzenia przez nią pisemnego oświadczenia, z którego to wynika, że jej pojazd w trakcie kolizji pozostawał w ruchu; brak wezwania przez nią policji w sytuacji, gdy miała taką możliwość, niesporządzenie podpisanego przez obie strony oświadczenia dotyczącego kolizji), powodują utratę przymiotu wiarygodności i spójności tych zeznań,

-dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień obwinionego polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że wyjaśnienia te są nieprawdziwe, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tych wyjaśnień powinna prowadzić do wniosku, że wyjaśnienia te są stanowcze, konsekwentne i prawdziwe,

-dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka w osobie A. O. poprzez uznanie ich za prawdziwe, w sytuacji , gdy świadek jest spokrewniony z pokrzywdzoną (matką pokrzywdzonej) , a obszerność zeznań złożonych przed policją budzi wątpliwości

(na co uwagę oskarżycielowi podczas rozprawy zwrócił również Sąd), a to z uwagi , iż na skutek ciężkiej choroby świadek nie jest w stanie formułować obszernych wypowiedzi, prócz potwierdzenia lub zaprzeczenia (tak/nie),

3.obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 5 kpk polegającą na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny opinii biegłego, który jedynie wskazywał na większe prawdopodobieństwo wystąpienia wersji wskazanej przez pokrzywdzoną, tym samym nie przesądzając ostatecznie o sprawstwie obwinionego.

W konsekwencji obrazy ww. przepisów postępowania zarzucił Sądowi dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że obwiniony R. R. popełnił zarzucany mu czyn w sytuacji , gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie obwinionego (a wręcz występują dowody wskazujące, iż nie jest on sprawcą), co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego wymierzenia mu kary grzywny.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca obwinionego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zrzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. W swojej apelacji obrońca obwinionego zarzuca sądowi I instancji przede wszystkim naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów a to przepisów art. 8 kpsw i art. 7 kpk. Jednak sąd rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazał na jakich oparł się dowodach i dlatego nie dał wiary innym dowodom w tym wyjaśnieniom obwinionego. To, że w niniejszej sprawie sąd rejonowy dokonał oceny zebranego materiału dowodowego (do czego zresztą był zobowiązany) w żaden sposób nie może prowadzić do zarzutu, że ocena tych dowodów była dowolna a nie swobodna. Nie trafny również okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Powyższe zarzut byłoby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody , na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Obrońca obwinionego w swojej apelacji powieli linię obrony reprezentowaną przez obwinionego w trakcie trwania postępowania sądowego tj.

twierdzenia, że to pokrzywdzona D. M. uderzyła w jego pojazd gdy starała się minąć go minąć z prawej strony. Sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego co do przebiegu zdarzenia. Sąd I instancji weryfikował zeznania pokrzywdzonej w oparciu o opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków A. Z.. To właśnie w tej opinii oraz podczas przesłuchania przed sądem biegły wskazał, że wersja przebiegu zdarzenia opisana przez pokrzywdzoną jest bardziej prawdopodobna biorąc pod uwagę uszkodzenia jakie zaistniały na obu pojazdach. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie sądu okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona zarzucanych mu wykroczeń. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Ponieważ apelacja obrońcy obwinionego skierowana jest do całości wyroku obowiązkiem sądu odwoławczego jest ocenienie czy wymierzona obwinionej kara właściwie ocenia stopień winy i społecznej szkodliwości. Wymierzonej obwinionemu kary grzywny w wysokości 500 zł nie jest karą rażąco surową, mając na uwadze, sytuację materialną i możliwości zarobkowe sprawcy. Wskazany przez sąd rejonowy stopień społecznej szkodliwości wykroczenia, stopień zawinienia, powoduje iż powyższa kara w pełni odpowiada dyrektywom z art. 33 kw. Z tych też względów Sąd Okręgowy nie podzielając zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy obwinionego utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki